

mellem alle Bønderne. Nu foreslaaer Udkastet, at Medlemsantallet herefter skal være ulige, hvoraf den større Halvdeel skal vælges ganske frit — men en sllig Frihed ligeoverfor en saa moderat Indskrænkning kan ikke have Meget at betyde —, og den mindre Halvdeel skal vælges blandt dem, som i 12 Ldr. Hartkorn og derover. Nu troer jeg, at man vil indrømme mig, at det fra Frihedens Standpunct turde være noget tvivlsomt, hvorvidt der ved denne Forandring opnaaes Noget, og, betragtet fra det virkelige praktiske Liv, er det efter min Mening en Tilbagegang. Dertil kommer, at jeg troer, at man vilde foretrække at beholde det, som det er, og derfor kan jeg som sagt heller ikke tilraade den Forandring, som er foreslaaet.

Men, kan jeg saaledes allerede efter de anførte Betragtninger ikke tilraade nogen Forandring med Amtsrædet paa Bornholm, alene med Undtagelse af, at Provstens Sæde i Amtsrædet ophører, da det jo vilde være besynderligt, om han der skulde vedblive at være fast Medlem, medens han ophører at være det alle andre Steder, saa er der en særegen Omstændighed tilstede, som gjør, at jeg saameget mindre kan gaae ind derpaa. Paa Bornholm findes nemlig det særegne Forhold Sted, at Kjøbstæderne repræsenteres i Amtsrædet. De repræsenteres der i det samme Forhold, hvori de bidrage til den fælles Amtsrepartitionssfond, og, da Kjøbstædernes Bidrag imod Landets forholdes sig som 1 til 2, saa repræsenteres ogsaa Kjøbstædernes med to Medlemmer imod Landets Fire. Nu foreslaaer Lovudkastet, at Antallet af Amtsrædets valgte Medlemmer herefter skal være 7, 9 eller 11, men i hvilket Antal paa Bornholm de to Medlemmer skulle være indbefattede, som tiltræde Amtsrædet for Kjøbstædernes Vedkommende. Jeg vil nu antage, at Bornholm, som det mindste Amt, ogsaa bestemmer sig for det mindste Antal Medlemmer, nemlig 7; men saa vil der altsaa mod Kjøbstædernes to Medlemmer komme fem fra Landet, og deri ligger efter min Mening en Ubilighed, idet Landet saa faaer en Overvægt, som ikke tilkommer det, i Forhold til det Bidrag, det yder til Fællessonden. Det er fuldkommen sandt, at Kjøbstæderne dog ere i en saa afgjort Minoritet, at de ved et Strids-

spørgsmaal aldeles ikke kunde sætte Noget igjennem, hvad enten der er to imod fire eller to imod fem. Det er fuldkomment sandt, og derfor som dette var den eneste Betragtning, saa kunde det ogsaa være ligegyldigt, hvilket der blev vedtaget; men jeg troer ikke, at det er godt, at man ved Betragtningen af saadanne Forhold gaaer ud fra de Stridsspørgsmaal, som kunne opstaae; jeg troer, at, naar forskjellige Interesser skulle arbejde sammen, saa maa man saavidt muligt søge at forsones dem med hinanden, og det Rigtigste, man i den Henseende kan gjøre, troer jeg er at give Enhver sin Ret. Kjøbstæderne have tidligere i den Henseende søgt sig meget tilfidsatte. De have nemlig, indtil for ganske faa Aar siden, aldeles ingen Repræsentation havt i Amtsrædet, uagtet Amtsrepartitionssonden altid har været fælles. Udgifterne til denne Fond ere, navnlig siden 1841, da Veiforbedringerne begyndte, stegne til circa 10,000 Rbd. om Aaret, og dog havde Kjøbstæderne ingen Repræsentation i det Raad, som beskyrede dette Fond. Kjøbstæderne besvarede sig meget derover, og endelig høretes deres Besværgelser, idet der udkom et Rescript af 31te December 1850, som bestemte, at Kjøbstæderne skulde i Fremtiden have to Repræsentanter imod Landets fire. Nu bestemmer dette Lovforslag, at der mod Kjøbstædernes to Repræsentanter skal være 5, 7 eller 9 Medlemmer fra Landet; men det er jo aabenbart, at efter den Tilfidsættelse, som Kjøbstæderne tidligere have lidt, vilde de blive meget misfornøiede med denne Bestemmelse, de vilde paany føle sig forurettede, og, ligesom jeg for mit Vedkommende ikke kan finde andet, end at en saadan Følelse vilde være berettiget, saaledes maa jeg, som sagt, ogsaa finde, at, naar to forskjellige Interesser skulle arbejde sammen i Fællesskab, saa skal man indrette Tingene saaledes, at enhver Part især kan siige ved sig selv, at den dog har faaet, hvad der billigtis tilkommer den; men dertil mener jeg absolut maa høre, at enhver bliver repræsenteret i samme Forhold, som de yde Bidrag til Fællesskabet. Jeg troer ogsaa, at det er en Anskuelse, som med Hensyn til et andet Fællesskab, som man i denne Tid meget tænker paa, stærkt har gjort sig gjældende. Jeg kan derfor, som sagt, ikke